

Z ČESKO-AMERICKÉ POESIE.

DR. HABENICHT.

EPIGRAMY.

Pracuj každý na národa roli! Inu ovšem. Zní když přijde den, nejvíce slávy sklídí vždycky ten, komu pomáhali tahat voli.

Jdi, podívej se v modro oči, v nichž touha luze dívky vědoví: hned učití, jak se ti hlava točí, přes níž tě její "chlapce" uhodí.

Jdi tam, kde dvě se srdci snoubí, kde slávi svatý, zlatý snubní den tam anděl s andělem je v loubi, a za nimi jich poupě kluče ven.

Jdi tam, kde mrtví skládají kosti, kde trpké smrti roste, zraje klas, kde bolest se slzu jsou hosti: sešlapou trávu a jdou domů zas.

FR. HAIS.

ZIVOT.

Je život lidský archa Noemova, jež bez cíle se plaví potopou, jež různou havěť ve svém nitru chová a hrdým vzhladem kryje házeň svou; leč každou chvíli v rozpoutaném běhu, jímž ve propast se mění oceán, se lodník uděšený chápá lan, a gigant koráb v základech se třese.

A šťastnou může se loď zvrátí, již nezná vír, ani skalní hrot, a lodník čeká, až se posní vrátí ze širokých tésků mrtvých vod se snítkou zelenou, jež naděj věští, jež konec žalu, konec bědám všem, a že v tom žití stokrát prokletím snad přece vykvete mu v posled štěstí.

F. M. BERANOVSKÝ.

PODZIMNÍ MEDITACE.

Jesen přináší tiché: Pokosila květy, urvala nám vůni kamzí do dálek, navěšila smutek, utlumila vznešty i mé sny o přístím Jafě fialek.

Kraj je pustý vlně: Listi zlatem svítí, nad vámi leží jakás teskná nálada — a ten obzor sedý purpur sotva vznítí, mátožně jak slunce v dálkách zapadá.

Míhy jdou zas krajem z večera i rána, mlhy teskné, sedé, podzimových dnů — chlad z nich padá v srdce, bolí každá rána, vzpomínky zas křísí, parfem zářlých snů.

A je těžko srdci na vše vzpomínati: Bilny vykvetly nám místo rží, ač! — a co přeho v dálku, víc se nenavráti, rozblil jen srdce v teskných vzpomínkách!

Bylo léto žhavé, rudé růže květy, — dnes už povadnuly, mrazem sžehnuty — a jediná Naděj — jako paprsek světly svítí nám teď do tmy ve dny ty.

Hanscom Park, 1910.

Česko-americký přehled.

Kubelík jede do Ameriky. — Jan Kubelík, král houslí, vyjede dne 27. tohoto měsíce z evropského přístavu na lodi "Kronprinz Wilhelm", aby se rozloučil s americkými hudebními enthušasty na dlouhou dobu, ježto jest smlouvou vázán ke koncertování v jiných zemích až do roku 1916, a po tomto roce zamýšlí obmezit se jen na krátkou cestu po evropské pevnině. Kubelík bude doprovázen pianista Ludvík Schwab, a do koncertního tournée, jež je rozpočteno na 100 koncertů, jsou počítány celé Spojené Státy, Východní a Severozápadní Kanada (v posledním kraji koncertoval Kubelík již dříve), a celé Pacific

ské pobřeží od Vancouver, Victoria a Seattle na severu, až k San Diego a Los Angeles na jihu. Řada koncertů pod říditelstvím F. C. Whitneye, bude zahájena v New Yorkském Hippodromu v neděli, dne 15. a 22. října, v chicagském Auditoriu dne 29. října a 5. listopadu a v St. Louisu dne 1. listopadu v Odeon. Do Omaha zavítá Mistr Kubelík v lednu příštího roku a vystoupí zde v jediném koncertu dne 18. ledna.

Minulou nedělí pořádan byl v Plzenském Sokole v Chicagu koncert umělců-krajanů, který jak vybraným obsahem tak uměleckým průběhem řadí se po bokům nejlepším hudebním večerkům. Při koncertu vystoupila mladá umělkyně 16letá slečna Barb. Novotná, absolventka Chicago Musical College, která svou hluboce propracovanou hrou strhovala obecenstvo k nadšenému potlesku. Při koncertu účinkovaly přední umělecké síly a sice Dr. Josef Greif, znamenitý pianista a učitel hudební theorie a kontrapunktu, 3918 — 26. ul. v Chicagu, sl. Anna Čada, p. Prehal a pan Kostka. Program byl následující: 1. Úvod k operě Libuše od Smetany, dr. Greif a sl. Čada. 2. Militare Concerto Adagio a Allegro od Lipinskiho, sl. B. Novotná. 3. Zpět Jarka z opery Čertova stěna od Smetany, p. Kostka. 4. Serenade Espagnole od Strelezkiho, sl. Novotná. 5. Concerto Waltz od Saint Saens, sl. A. Čada. 6. Souvenir De Moscow od Wieniawskiho, sl. Novotná. 7. Zpěv Lukáše z opery Hudička od Smetany, p. Kostka. 8. On the Alps, sl. Novotná a p. Prehal. 9. Etuda koncertní, sl. Novotná. Na piano doprovázel Dr. J. Greif. Jak vidno, při koncertu byly sebrány skladby, jež patří k jedněm z nejtěžších, jaké na housle kdy byly sebrány.

Krajan Ignác Dvořák náhle zemřel. — Ignác Dvořák, 60letý krajan z č. 2743 již. Troy ul. v Chicagu, byl nalezen ve čtvrtce vzákladní bolesti nebo nevolnosti. Když ráno dlouho nevrstával, šla jej manželka buditi a když neodpovídala, dotkla se jej a tu k nemalému překvapení seznamená, že má co činiti s mrtvolou. Zemřel Dvořák během noci klidně, tak že nikdo o jeho skonu ani nevěděl. Na rychlo přivolaný lékař nemohl ovšem než konstatovati smrt. — Ignác Dvořák byl rozen v Čechách a v Americe dlel dlouhou řadu let. Náležel ku spolku sv. Václava, I. Ú. J., a zaměstnáním byl dělník. Mimo manželky želž jeho odevodu 4 dospělé děti.

Krajan se pohřbuje. — Paní Struhařová z č. 4433 Ardmore ave. z Chicaga na západní straně požádala policii, aby pátrala po jejím muži, Janu Struhařovi, který zmizel ode dne 12. září. Žena tu s třemi dětmi jest bez prostředků k živobytí.

Hostinský J. Bednár přepaden a oloupen. — Do hostince Jana Bednáře, 5258 již. Lincoln ul. v Chicagu, přišli v min. dnech o půl jedenácté hodině večerní dva mladíci ve věku od 18 do 20 let, a poručili si pivo. Když jim pan

Bednár posloužil, jeden — jenž mluvil polsky — dal se s ním do hovoru, a druhý poodešel ke dveřím, díval se ven. Pojednou ten, jenž stál u báru, vytáhl z kapsy revolver a namířil jej na udiveného hostinského. Skoro v též okamžiku přiskočil k báru i druhý host, a oba pak vrhli se na pana Bednáře, strčili ho do sklepa. Potom přiskočivše k registru, vybrali z něho \$10 a kanadským půllákem, zlatou pětku v něm přehlednuše, a odepelášili. Velikým štěstím pro p. Bednáře bylo, že asi hodinu před návštěvou lupičů odnesl \$50, jež měl v registru v bankovkách, do svého bytu. Když se pan Bednár z "podavců" vrátil do saloonu, telefonoval na strážnici, ale až detektivové ihned po obou darebácích pátrali, nedopátrali se jich.

Pojedou na závody. — Na závody župy Fugner-Tyrš, jež se konají v Chicagu, odjeli ze Cedar Rapids: Rudolf Novák, Vilém Hruška, B. O. Hašek, F. Jirásek, a Franta Filip, a také Fr. Paul a Fr. Stránský z Chicaga tam byli ústředním výborem župy střední vyslání.

ČERNÁ KRONIKA.

Dvouletá Boženka manželů Leopolda a Katušky Plachých z č. 1900 Throop ul. v Chicagu upadla do hrnce s vařící vodou do ústraní postaveného a pokleci přikrytého a ve 24 hodinách skomala.

Nákladním automobilem zabít. — Krajan Josef Pašek, 49letý, z č. 3533 záp. 53. ul. v Chicagu, byl dne 6. t. m. zasažen nákladním automobilem a zabít. Teprv minulý pátek byl konán inkvest, při němž vyšlo na jevo, že řidič automobilu nenesl na neštěstí viny a byl proto ihned z vězení propuštěn.

Josef Slavík z Forestville, W., byl usmrcen nešťastnou náhodou. Lyle Mead ze St. Paul, na návštěvě u něho bydlící, prohlédl automatický revolver, když vyšla rána a kule zasáhla Slavíka.

Padesát devět roků starý farmář F. Mekáč, usazený poblíže Wallace v okresu Menominee, W., byl usmrcen ve středu m. t. při výbuchu dynamitu. Mrtvola jeho byla nalezena na poli; břicho měl roztržité a části nohou urvané. Smrt jeho byla podle všeho okamžitou. Mekáč dynamitovými náboji trhal pařezy; jeden ten náboj patrně předčasně vybuchl a jej usmrtil.

Čtrnáct osob otráveno houbovými. — Karel Čorman otravě podleh, jeho žena a syn jsou v kritickém postavení. — V nemocnici Grace v Clevelandu nalézá se p. Emma Čormanová a její syn Henry v kritickém postavení. Lékaři nemají na uztravení pí. Čormanové naděje. Matka se synem a mnoha příbuznými najedli se před několika dny hub a za krátko zachváceni byli prudkými bolestmi; houby byly jedovaté. Karel Čorman, starý 68 let, byl jedním z nich, kteří si hub popřáli. Za dva dny byl mrtvolou. Rodina Čormanova bydlí v č. 3664 záp. 46. ul. a najedla se hub, jež jí přinesla jejího snacha. Zpráva o smrti starého Čormanova byla již zatajena, poněvadž panují obavy, že by její stav se mohl následkem toho zhoršiti.

ZTRATILO SE POLE.

Hospodáři Hladovcevi pěkně se to oralo. Bylo po dešti, páda kypřá, prst se na rucehadle jen rozšypala na stranu a za ním zbyla pěkná uhlazená lesknoucí se brázda. Takhle Hladovec orál rád. — Objel poslední zkyplený záhon a zastavil se u meze. Zdála se mu jaksi zbytečně širokou. — "K čemu ta šířka?" uvažoval. "Patří k sousedovu poli, pást na ni nemohu. K čemu to? Škoda každé brázdy."

Uznal, že mohla by být o brázdu užší a hned se dle toho zařídil. — Zavedl volky blíže k mezi, přisadil rucehadlo blíže k mezi, zapráskal bičem a: "Vjí!" zvolal na volky. Tito zatáhli, on přitlačil kleče a již se louply plásty drnů z meze a klopily se přes plech, trávou do spodu, na pole. Dojel až k cestě, obrátil rucehadlo, navlékl je na brány a pak se zadíval na svoji práci. Byl spokojen; brázda pěkně rovně táhla se kolem meze do dálky až k lukám.

To by žádný neřek, co taková brázda vydá, to je háček země! — Avšak — meze je ještě dost. — Skoro by byl ještě obrátil a uoral jednu, avšak pluh byl již naložen a silně se řefilo; rozhodl se jeti domů. "Až zas na jafě," myslil si a byl spokojen.

Za několik dní orál na vedlejším poli soused Těchota. Byl od povahy skromný a dobrý a proto také svou práci spokojen. Pravda, letos mnoho na tom poli neklidil, byla sucha, neurodilo se. A teprv teď zas namoklo; pěkně se to zdělá.

"A dá-li Báh, napřesrok může se nám to vynabraditi," těší se dobromyšlně. Volci volně dotáhli lehu, obracel, měl ještě táhnouti jednu brázdu u meze. Když k ní došel, shledal, že je mez užká.

Bude lépe nechat tu brázdu na mez, ať je širší," řekl si v duchu. "Co pak jest po úzké mezi, nelze po ní ani přejít, loupe se pod nohama a darmo se rozšlapává pole." A rozhodl se, že tu jednu brázdu nechá na mez.

"Škoda jen, že jsem si nevěšil dřív, mohl jsem nechat ještě jednu brázdu. Bodejť, však tím už se člověk nedoživí." A jako by byl udělal dobrý skutek, spokojeně odjížděl domů.

Přišla zima, sněh pokrýl pole i mez — přišel jaro a sněh zase sešel. Ornice byla pěkně "naležená" a jakmile poněkud osušila, pospěchal zase Hladovec na pole, aby je zmánil. Zase se zadíval na mez a zase se mu zdála širokou, ba širší než loni.

To ona tak tráva vyráží a kdyby to člověk nechal, zaroste půl pole." Tak myslil a ihned zase jednu brázdu z meze uoral. "Inu za našich časů musí člověk hospodářit všude, sic se neuživí."

Na to přišel na pole zase rolník Těchota a — poněvadž mez ještě zdála se mu býti opět užší, zas jednu brázdu k mezi přidal. "Úzké meze já nemám rád, na tom se nie neuhospodář. Nemůže se jít po mezi, šlape se v obilí, — škoda je větší než užitek," mnil Těchota. "A když nám Báh počtná, budeme mít obilí, i trávu." Tak dělo se po několik roků. — Hladovec meze uoral, poněvadž byla stále dost široká, a Těchota

k ní přidával, protože byla pořád užká.

Žena Těchotova je vzor advokáta. Věděla, že Hladovec je šidli, avšak ani ona nemohla tomu přijít na kloub. Když však záhadně ubývání pole trvalo více let, umínila si stůj co stůj záležitost tuto vyšetřiti.

Chodívala tudíž častěji k poli; časně z rána, v poledne i pozdě večer znenadání, pokaždé od jiné strany.

A tu kdysi časně ráno všimla si na své obchůzce něčeho, co jí i mužovi dosud ušlo. Pole sousedovo bylo včera zorané a — zde u meze čněl patník dva kroky od Hladovceova pole.

Zastavila se nad tímto úkazem; pak se postavila k mezníku a hleděla směrem k zemi. Shlédla, že skutečně pošinuta jest asi o brázdu od mezníku do jejich pole. To jí bylo vše jasno. Spráskala ruce nad hlavou a běžela domů.

Domu následoval tento výslech. "Poslouchej muži, nepřesazuj se mezníky u našeho pole do Hladovceova?" ptá se hospodyně. "Že tě může něco takového napadnout?" odpovídá hospodář.

"Co je s mezí?" "Nu, mez je naše." "Ale zdá se mi, že je užká." "To se mi také zdá a již dávno."

"Jak dávno?" "A to již na třicet let!" "Tak proč ji nenecháš širší?" "Nejde to."

"Proč?" "Ona je snad — snad je učerována."

"Ty jsi učerován! Což jí musíš tak podporávat?" "Nemluv hlouposti, já jí naopak každý rok brázdu, dvě přiorávám."

"Proč tedy není širší?" "—!" "Lek' jsi se, vid! Uhodla jsem?"

"To já právě nevím. Já ji rozšířím a ona se zase vždy sevrkne jako housenka. Zatr... bože hříchy odpust, ta mez, ta už se mne nazlobila."

"A nezdá se ti, že toho našeho pole je už sotva třetí díl?" "Mně se zdá, že ještě méně."

"Jak to přijde?" "To se mne moc ptáš."

"A vždyť Hladovceova pole neubývá." "To neubývá."

"Myslím, že mu ho spíše přibývá."

"Jak by to mohlo —" "Tak, že tys mu ho — prodal, rozumíš?"

"A prach safra, to ne!" vjel pojednou do Těchoty život. "To ne, ale — počkej. Ty povídáš, že — jeho pole přibýlo?"

"Tak tam běžím!" Popadnuv klacek chtěl vyrazit ze dveří.

"Počkej!" zadržela jej žena. "Co chceš dělat?"

"Já mu dám — já se ho zeptám, jak to přijde, že se mé pole ůi a jeho tloustne!"

"To si raděj sedni. Já se ho zeptám sama."

Na večer k poli nešla, až zas na druhý den. A hle, stal se div. — Mezník byl již pěkně srovnán s mezí. Těchotova znamenala na dřívějším místě čerstvý drn, který odrábala, načež se jí objevilo ložisko po mezníku. Jala se na kroky měřiti šířku Hladovceova a jejich pole.

Dr. J. F. Schefčík, OČNÍM, UŠNÍM, NOSNÍM A HRDELNÍM NEDUHŮM. Čas. hodiny: Ráno od 9 do 12 hodin, Odpoledne od 1:30 do 5 hodin. Čladvona: 301-3 Masonic Temple, roh Heunepia Ave., and 6th St. 80-82. Telefony: N. W. Main 4670. T. S. Center 4788. Res. T. S. Calhoun 3642. MINNEAPOLIS, MINN.

Dr. Břetislav Dienstbier, Český zubní lékař, poboj č. 715-716 v budově City National Banky, 16. a Harney ul. Veškerou zubní lékařskou práci koná nejnovějšími zmodernizovanými způsoby za mírné ceny. Telefon Douglas 1196. Čladvaje od 9 h. dop. do 6 h. odp. Večer dle újednání. 3017

Při tomto počínání zastihl ji Hladovec a hned na ni spustil: "Co vy tu u mého pole kutíte? Hospodářím já snad pro vás?" "Ne, vy hospodáříte pro sebe; ale hospodáříte ze svého, rozumíte?" "Já hospodářím ze svého. Hýbaj odsud!" "A co dělá tuhle ten mezník, kdo ho přesazuje, co?" "A tak vy tak? Mezník vám překážá? Marš odtud a jest-li vás tu koho u svého pole zastihnu, tak vám nohy zpřerážím!" křičel na ni a na důkaz své vyhrůžce strčil do ní, že zavrátvala a upadla. Ubohá byla ráda, že se stěžl dostala domů.

Hrubá síla zvířetila nad právem. Dějí se i takové věci.

Z jara shledali Těchotovi, že mají síce mez, ale téměř žádná pole.

Těchotovi ztratilo se pole." Tak rozmeslo se za krátko po celé krajině a veřejné mínění rázem přiklonilo se na stranu poškozených.

Těchotová, jak víme, zachovala si přesvědčení o svém právu a nemajíc teď práce s polem, věnovala svůj čas k hledání jeho. Šla sem i tam na poradu. Dovzdělala se, že není-li pole na zemi, musí být aspoň na papíře, a co prý je na papíře, je prý kolikrát lepší než co je na zemi.

Po té zprávě vzpomněla si, že skutečně nějaké papíry o tom jsou na půdě. Hledala a také skutečně našla. S těmi odebrala se k "pánům".

Ted tedy bylo pole aspoň na papíře nalezeno. — Těchov žádali tedy "pány", aby jim v držení pole pomohli. Bylo jim však vysvětleno, že to nejde jen tak. K tomu cíli, že musí se zavést dalekosáhlé řízení. — Toho se ovšem ulekli.

Konečně když nebylo jiné cesty k poli si pomoci, přece se rozhodli svěříti záležitost svou "pánům" k vyřízení. Byla pak vyslána k poli komise, geometr měřil pole na šif i děl, porovnával rozměry s mapou a když staří pamětníci dosvědčili, že tady odjakživa pole Těchotovo pamatují, zasazen z moei úřední na starém místě mezník a pro větší důležitost bile natřeno.

Hladovec odsuzuje se mimo to k zaplacení soudních útrat a k náhradě zisku, jež z užívání pole za všechna léta měl.

F. Pigl.

OHŘIVÁRNÝ.

F. H. — Zdá se, že náležitost lidského ducha, zjevnost mravů a do křistálu vykvašená láska a mílosterdenství rozehrává se plným a jasným akkordy na varjtu humanity divočitého století.

A jsou to hlavně velká, milionová města, která stojí v papředi tunotu krásnému hvostí. Kristem hlásané a skutky vykonávané nezástné lásky ku bédným a stráda jímí spolubratřím.

Lidumilná společnost složená z věčích či měsíčních finančních veličin, ovládaných více nebo méně vřelou touhou ne-li úplné potř. tedy aspoň smrtelné ranit mohlcha lidské bdy "Nezaměstnanost" a z ní plynomel "Hlad", dostupují vřelodu svého rozkvětu. Gloriosa

silných láskou oslňuje jejich čela a v jejich srdcích písne Mistryny ševců sladek: "Milujte se vespoček."

"Nebudil utlačovatelů, ani utlačovaných" — volá se s tribun společnosti ku nápravě sociálních poměrů, a v zápětí už bohatě zplna měšce s rozmyslem opeřítivá obol, o jehož výši se domnívá, že stačí, aby mu získal v očech veřejnosti jméno lidumila. Jemu následují ti, jimž dobročinnost je stezkou ku srdím uznalé veřejnosti. Srdce veřejnosti, tuž ohřívárna lidských zájmů, a denní noviny teplotoměrem akuzující vši teploty lidské lásky k bližnímu. — Zruňte noviny a teplotměr unohého "dobrodince" klesne pod nulu, ohřívárny budou poloprázdny a měšce bohatců se zavřou doce-la.

Abé noviny tu dosud jsou a v křbu to vesle praská. A protože lidské zájmy neustále rostou, roste i návštěva v ohřívárnách, leč přes to bdy lidské neubývá. Je

třeba nových a nových stezek k srdci veřejnosti, větších a účinnějších apellů na "lidumilná srdce", včelejších a hlasnějších sdružení, aby z části aspoň zastaven byl přívál síz a vzdechů trpělich nešťastníků.

Jedna nová stezka — pokoutní síce, ale přece jen stezka — byla v minulých dnech nastoupena jedním "také lidumilem." S neobhajbnul jej vytrvavostí a s neopouštějí el jej myšlenkou konati jen a je diné Dobro šíral náš "lidumil" příspěvky upsané "léčebnými dárce pro českou dobročinnou společnost. Schválně vešel dokola před stěnovými dveřmi do ohřívárny, avšak s mrzutostí shledal, že rozkoš a vědomá povinnost prokázánoho dobra jsou jen chabým palivem, tráveným na roštu lásky a mílosterdenství, palivem tráveným a mčícíím se v papel pomů-jícího a laciného uzrád.

A nu přece přišel, sby se ohřál dákladně. Ne při p. m. niku bez cenného pro něj slova díků, ale

při plném žaru žlutého kovu americké hodnoty. Ne méně než 10 procent ze všech jím odvedených i neodvedených příspěvků mělo býti onou výší teploty postačující k udržení další jeho humaní snahy a čistě lidumilnosti. — Ejhle, ohřívárno!

Zemře veliký člověk. Veliký v očech jedné části veřejnosti. Za svého života byl velkem dobrým člověkem. Nikoho neokradl, nikoho též nezabil, ale někoho též v ústraní soukromé nepodporoval a ošl koho k životu vzkřísil, leda k životu vlastní (nebožtíkovy) vřety.

Zemře, a — na srdce veřejnosti, na dvě to přičinné vytopené ohřívárny lidských zájmů je neodbytné a s plnou silou zabuzena pěst.

Předí nabubřelých řečnických frázi s prázdným obsahem, pěstí neuchvatných dýchavých a bymen přeceňujících strážlivou a na uká-jení životy vypostoučenou činnost nebožtíkovou. Suggesce má strašlivá kritika

ptáka Velikána Velikánoviče. — Suggesce mluveného slova v ústech bombastického řečníka působí na široké masy lidu kouzlem neodolatelným. Denní noviny kryjí se s osifetými, ale děditelnými zájmy nebožtíkovými jsou mocným předvojem, ježní v patěch na oři lidské důvěřivosti kluše jenarál a taseou paláci svého neřásovaného nadšení zabudí na dvě a houfivě ždá o vstup do ohřívárny.

Sociální ovlhlyna a ohvěřím se klasem tobě bývá neklannou známou upřímného vnitřního pobnutí vynášá a odhaluje pak u-fasím posluchačům bohatýrské činy zemřelého krátiny, jehož jediným životním úkolem a snahou bylo povznéstí svůj lid až k mezinám jedině pravého poznání i za cenu vlastni hmotné ohudoby.

Do té doby široké masy lidu něčeho u tom nevěděly, až teprv teď, po smrti, kdy vybarvený do-brudinec ujařoveného lidstva si přišel ohřát ztuhlé údy do ohřívárny.

várny lidských zájmů a s radostným posítem ve své krásné duši pozorně sleduje stoupající sloupec rttvů v teplojném stupních novin planoucích živou a pochopitelnou ústastí. Každým zabořením suggestivního bombastu se srdce veřejnosti, ona útulná a vyhledávaná ohřívárna vie a vše ořpluje až konečně vřeláí účel řečnický: připravit si půdu pro nastupující nenahraditelného vojevůdce je dožad. Srdce veřejnosti je vyhráto na bod varu. Noviny nezůstávají pozadu, neboť i ony mají svou studenou palivovodu, kterou za účelem lepšího zařít je třeba přibřítí na křbu veřejného mínění.

Amo, zdá se, že náležitost lidského ducha, zjevnost mravů a do křistálu vykvašená láska a mílosterdenství rozehrává se plným a jasným akkordy na varjtu humanity divočitého století.

A jsou to hlavně velká, milionová města, která...